

РЕШЕНИЕ

№ 3908

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 21.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2680** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място] срещу решение № 3931 от 14.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № 3139 от 29.08.2011г. от Д. К. Х. от [населено място] срещу [фирма] и с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. на основание чл. 10 ал.1 т. 7, чл. 38 ал. 2 и чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл. 23 ал. 1 и 2 от ЗЗЛД.

В жалбата си жалбоподателя твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради това, че на първо място същото е постановено при непълнота на доказателствата и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно за това, че Комисията не е събрала служебно доказателства относно това верни ли са твърденията на заинтересованата страна, че личните му данни са публикувани неправомерно. На второ място твърди немотивираност на решението, тъй като не е посочено в какво се изразява неправомерното разпространяване на данни и съответно твърди, че не е описано съставомерното деяние. Иска оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и

законосъобразност на оспореното решение. Твърди, че законосъобразно в решението е прието, че жалбоподателят, в качеството му на администратор на лични данни не е предприел необходимите организационни и технически мерки за защита на личните данни на заинтересованата страна Д. Х. от неправомерен достъп. Иска жалбата да бъде отхвърлена, а решението - потвърдено. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Д. Х. не се явява в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок по пощата, видно от представен от ответника пощенски плик – копия, а именно на 01.03.2012г. (предвид това, че месец 02.2012г. има 29 дни), от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Между страните по делото не се спори, че заинтересованата страна Д. Х. е абонат на жалбоподателя [фирма] (бившо [фирма]). Във връзка с проблеми с топлоподаването заинтересованата страна Х. е подавал молби и жалби до [фирма].

С жалба с вх. № 3931 от 29.08.2011г. (стр. 85) и допълнение към нея от 19.10.2011г. (стр. 51) заинтересованата страна в това производство Д. Х. е сезирал комисията за защита на личните данни, че [фирма] е публикувала неправомерно негови личните му данни в интернет, като е сканирала и публикувала негова жалба и молба, от която са видни неговите лични данни – ЕГН, адрес, телефон. Към жалбата са приложени разпечатки от публикуваните данни и документи (стр. 86, 87, 88, 89).

С писмо КЗЛД е уведомила [фирма] за постъпилата срещу него жалба. С писмо вх. № 3931/11 от 26.09.2011г. [фирма] е изпратил в КЗЛД становище по жалбата, както и е представил доказателства във връзка с това, че сайтът на дружеството, в който се съдържат данните на Д. Х. е изработен по договор за поръчка от [фирма]. [фирма] също е уведомен за образуваното производство.

С протокол № 49 от 07.12.2011г. на КЗЛД жалбата на Д. Х. е приета за допустима и е насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 18.01.2012г.

Жалбата вх. № 3931 от 29.08.2011г. е разгледана на заседание на комисията за защита на личните данни, проведено на 18.01.2012г., след като са били редовно уведомени [фирма] и Д. Х. и [фирма], като за заседанието е съставен протокол № 4 от 18.01.2012г. В протокола е обективизирано и направеното обсъждане от членовете на комисията и предложение за решение, като комисията е взела решение с 5 гласа „за” и нито един – против да се уважи жалбата и да бъде наложена санкция на жалбоподателя в това производство.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – комисията за защита на личните данни - в рамките на

предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД. Оспореният акт е издаден при спазване на предвидената от закона форма, без да се извършени съществени нарушения на административно производствените правила и като краен резултат при правилното приложение на материално правните разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Според определението на [чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД](#) Комисията за защита на личните данни, е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в [чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД](#). Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД](#). Този административен орган е оправомощен и да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - [чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД](#). С разпоредбата на [чл. 12 от ЗЗЛД](#) на председателя и членове на комисията или на упълномощени от тях лица от администрацията са възложени правомощия за осъществяване на контрол чрез предварителни, текущи и последващи проверки, които съгласно [чл. 12, ал. 7 от ЗЗЛД](#) завършват с констативен акт, като в случаите, когато е установено нарушение констативният акт е акт за установяване на административното нарушение по смисъла на ЗАНН. От анализа на посочените законови разпоредби се стига до извода, че органите които осъществяват контрол за спазване на ЗЗЛД са: 1 / Комисията на основание [чл. 10, ал. 1, т. 7](#) по реда на [чл. 38](#) и [чл. 39](#) от ЗЗЛД и 2 / Председателят на КЗЛД и членовете на комисията или упълномощени от тях лица от администрацията на основание [чл. 12 от ЗЗЛД](#).

Редът, по който се осъществяват двата вида контрол е различен. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно [чл. 38, ал. 2](#) с решение, какъвто е конкретния случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а / да даде задължителни предписания, б / да определи срок за отстраняване на нарушението и в / да наложи административно наказание. Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно [чл. 42 от ЗЗЛД](#) са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /[чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД](#)/ и какво е извършеното нарушение. В конкретния случай на жалбоподателя е наложена една имуществена санкция за констатирано едно нарушение по ЗЗЛД.

На първо място неоснователно е възражението за нарушение на административно производствените правила, а именно това, че административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства за решаване на спора и не е събрал служебно всички относими доказателства. Видно от представената административна преписка административният орган е указал на жалбоподателя, че следва да уточни по какъв начин неправомерно са използвани неговите данни и да докаже твърдението си, че тези данни са използвани неправомерно, че са публикувани сканирани в интернет. Заинтересованата страна в това производство е представил исканите уточнения, както и разпечатки от сайта, в който са публикувани неговите данни. Видно от представените разпечатки (стр. стр. 86 и 88 от делото) е видно, че в интернет под

наименованието на жалбоподателя излизат действително лични данни за заинтересованата страна Д. Х., включително неговия ЕГН и адрес. В тази връзка настоящият състав намира, че административният орган в проведеното административно производство е събрал всички относими доказателства служебно, както и е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за изясняване на спора.

На второ място неоснователно е възражението за това, че не е извършено вмененото на жалбоподателя нарушение на чл. 23 ал. 1 вр. ал. 2 от ЗЗЛД. Това е така, тъй като видно от събраните доказателства жалбоподателят като администратор на лични данни е следвало съгласно чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД да „предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване”, а съобразно ал. 2 „да вземе специални мерки за защита, когато обработването включва предаването на данни по електронен път”. В конкретния случай предвид установеното, че лични данни на Д. Х. са попаднали през сайта на жалбоподателя в търсачката Г. и излизат при изписване на името на Х., съдът намира, че жалбоподателят в това производство не е изпълнил задължението си по чл. 23 ал. 1 от ЗЗЛД да осигури защитата от неправомерен достъп и разпространение, а именно не е предприел необходимите технически и организационни мерки за да осигури тази защита. Видно от събраните по делото доказателства на първо място Договор за услуга (изработка на уебсайт и гарантирано съпровождане) № 51 от 11.08.2008г. жалбоподателят в това производство е сключил договор за изработването на уебсайт с [фирма], в който не са предвидени клаузи относно начините на защита на информацията на жалбоподателя. Освен това с чл. 2 от договора е предвидено гаранционното съпровождане на проекта (отстраняване на грешки) в рамките на една година от тесване на сайта. За периода след това не е предвидена възможност за осигуряване на такава поддръжка и отстраняване на евентуални грешки. От писмо от [фирма] (стр. 73 от делото) се установява пък, че към 2008г. не е била предвидена защита от сваляне на сканираните данни в базата данни на жалбоподателя, с търсачката Г., тъй като към онзи момент такава възможност не е съществувала. Мерки за защита са взети едва след постъпване на жалбата от Х. към 20.09.2011г., като това се потвърждава и от изявление на процесуалния представител на жалбоподателя направено на изслушването в комисията. Във връзка с изложените факти настоящият състав намира, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си да предприеме технически и организационни мерки за защита на данните на потребителите си, включително Х. от неправомерен достъп и разпространение (ал. 1 на чл. 23) и не е взел специални мерки за защита, предвид предаването на данните по електронен път (ал. 2 на чл. 23). Това е така, тъй като видно от събраните доказателства не е осигурил и организирил след 2008г., след изработването на сайта, неговата поддръжка и актуализация на защитите му, съобразно развиващите се електронни технологии. Жалбоподателят е осигурил такава защита едва след подаването на жалбата.

На последно място във връзка с всичко гореизложено настоящият състав намира, че неоснователно е възражението на жалбоподателя за това, че незаконосъобразно му е наложена, тъй като това не е извършил вмененото му нарушение. Напротив от събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че по делото безспорно е доказано, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което и законосъобразно му е наложена санкция на основание чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение № 3931 от 14.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и следва да бъде оставен в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски и за основателно искането за присъждане на юристконсултско възнаграждение на отевтника.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВРЪЛЯ жалбата на [фирма] със седалище [населено място] срещу решение № 3931 от 14.02.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалба с рег. № 3139 от 29.08.2011г. от Д. К. Х. от [населено място] срещу [фирма] и с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. на основание чл. 10 ал.1 т. 7, чл. 38 ал. 2 и чл. 42 ал. 9 от ЗЗЛД, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл. 23 ал. 1 и 2 от ЗЗЛД.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище [населено място] да заплати на Комисията за защита на личните данни сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: